

GS 774

Den lilla Gullfogeln,

eller

Qwastbindar = Lyckan.

Till slut:

Twenne alldeles nya WJSDR.

- 1) Swarför så, min gumma, brumma ic.
- 2) Må hwar och en sin hustru prisa, ic.

Jönköping, 1832, N. E. Lundströms Boktryckeri

Det var en gång två Qwastbindargosar som hade en syster, och alla tre woro rätt gda barn; men sedan deras föräldrar dödt, eg ganska litet att lefwa af. Emedlertid hjälpe sig fram så godt de kunde och lefde i sam. Bröderna hämtade björkris från skogen och gjorde qwastar deraf, systern försälde dem staden och skötte det lilla hushållet af förtjensten. Ibland gick det ganska dåligt för henne stackars flicka, och penningarne wille ej räcka till; men då tröstade henne alltid den yngste brodern, som beständigt war en munter och förnöjd gose, och sade: "För tusan pocker qwastbindar-barn dö intet af hunger, om de också ibland skulle lida nöd, och om himlen will, bli wi ändå förnämt och rikt folk."

En gång då de båda bröderna woro i skogen och den yngste upplåtratt i en björk för att afbugga qwistar, fann han ett fogelbo, hwaruti en liten mörkgrön fogel satt; han flög icke bort då han blef den unga goßen warse, utan såg rätt förtroligt på honom med sina små klara ögon.

"Åh! det är juist en liten rätt wacker fogel, sade den unge goßen, du wet väl det för ut att jag ej gör något ondt åt sådana de små tåcka djur." Derwid smekte han den lilla fogeln, som satt så menlös och nickade, och nickade.

Då han så smekte det lilla djuret, blef han warse att under den ena wingen något

löst guld framskimrade; då sade han: "låt mig få lyfta upp dina wingar, det lyser som guld derunder!" Men då lyfte den lilla fogeln upp wingarne af sig sjelf och det låg under den ena ett litet gull-ägg.

"Bågar jag borttaga det från dig? sade goßen, eller kan du kläcka ut det, då will jag låta dig behålla det?" — "Tag bort det!" sade den lilla nätta fogeln och nickade dertill sitt bifall.

Den unge goßen gick till gullsmeden med sitt lilla gull-ägg, hwilken sade att så fint gull som detta wore, hade han ännu aldrig sett och gaf honom för det flere blanka riksdalrar. Andra och tredje dagen fann han åter ett gull-ägg, hwilket han sålde till samma person.

Nu hade de inom få dagar mycket penningar, ja wäl ända till 60 blanka riksdaler, och den unge goßen sade: "Nå se nu, att qwastbindar-barn äro lyckans barn; wi hafwa nu redan så mycket penningar att man för dem kunde köpa 100,000 qwastar, eller kan hända litet mindre; men så rika äro wi åtminstone, att vår syster kan en gång baka oss pankakor."

Fjerde morgonen war intet ägg att få, men fogeln började nu att tala med förstånd och sade: "för mig till gullsmeden, det skall blifwa en gemensam lycka för oss alla."

Den unge goßen satte fogeln i en bur och bjöd honom till salu åt gullsmeden, men som han förr aldrig sett en dylik fogel, wille han gerna weta hwad egenskaper den kunde hafwa innan han betalte något, och bad derföre att

få behålla den en dag. När gullsmeden blef allena, sjöng den lilla gullfogeln:

Den mitt hjerta spisar,
Man snart som Konung prisar,
Och den min lefwer swäljer —
Blir rik — af all ting wäljer.

Den fogeln måste du hafwa, tänkte gullsmeden, och då qwastbindar-gossen kom tillbaka sade han: "afstå fogeln åt mig, jag tycker rätt mycket om honom, din syster vill jag då gifta mig med och ni bröder skola äfwen blifwa hos mig samt må ganska bra." På detta wilkor blef Swågern ägare af fogeln.

Men när bröllops-dagen kom, hade gullsmeden dödat, samt plockat och ränsat fogeln och de båda bröderna skulle steka och noga äta sig att den ej blef bortskämd, emedan Brudgummen ensam wille äta upp den.

När nu fogeln nästan war färdig stekt, föll en liten bit ut af honom. "Den vill jag likwäl smaka på," sade den ena, och åt upp biten. Straxt derefter föll åter en bit af; "den skall wara för mig," sade den andra, och åt upp den.

Straxt derefter war fogeln nog stekt, som blef framsatt på bröllops-bordet. Gullsmeden sökte genast efter hjertat och lefren, dem wille han skyndsammast sluka i sig; men de wore borta. Då blef han ganska ond och frågade: "hvilken har ätit upp hjertat och lefren?" — Och, sade bröderna, det har wäl wi gjordt. Det föll ett par små bitar af fogeln, som wi togo och smakade på.

"Edra oförskämda pojkar, sade gullsmeden, har ni ätit upp hjertat och lefren, så be-

håll också fogeln, och den dumma Karin, er syster, vill jag nu intet hafwa."

Derpå förde han dem alla tre ur huset, och förswor sin dumbhet att icke sjelf hafwa stekt fogeln. Men hwarföre hade den narn icke förr tänkt på det, ty nu hjälpte det honom icke mer.

När de kommit hem åt den äldsta brodern upp fogeln, ty den yngsta wille icke, emedan det war hans lilla fåra gullfogel, och systern wille också icke, emedan hon genom honom förlorat sin brudgumme. Men han war knappt förtärd, förr än en skön Prinsessa stod fram för honom, hwars kläder wore af skönaste gulltyg, och hon sade: "Nu är jag ändteligen befriad och ni skola alla tre komma med mig till mitt rike."

När Prinsessan hemkommit, tog hon den äldsta af bröderna till sin gemål, eller den som hade ätit upp hjertat, och derigenom blef han Konung. Den andra, som ätit upp lefren, fann alla mornar en liten pung med gullmynt, och emedan han nu war en wacker och munter yngling, samt tillika så rik, tog han Prinsessans syster till Gemål. Nu hade han wäl kunnat köpa sig ett rike; men det wille han ej, ty han kunde icke fördraga regeringsomsorgerna.

Derpå kom Prinsessans broder för att göra sin syster ett besök. Han hade sitt eget rike och war ännu icke förmåld, ty det hade ingen wunnit hans tycke; men när han såg qwastbindar-dottern, så behagade hon honom särdeles och han äfwen henne. Då togo de derföre hwarandra.

Nu woro de alla rätt glada. "Ja! sade den yngre brodern, om man har lyckans fögel så kan det till och med af qwasstbindarbarn bli något stort och wi äro just ett exempel derpå, att hwarken skickligheten eller förståndet behöfwa wara mycket stora för att göra lycka i werlden."

Aktenskapet.

Swarför så, min gumma, brumma
Natt och dag uti vårt bo?
Swarför tråta? — icke åta,
Lefwa, dö i fred och ro?

Då den första gången mången
Trobetsed från läppen flöt;
Ack! Hur jag då trodde, bodde
Ewig kärlek i ditt sköt;

Trodde i de stunder, under
Första månadernas smek,
Äktenskapet wara bara
Helt och hållit fröjd och lek.

Ack! Jag mig bedragit, slagit
Har den arma läran in:
"Glückans ed som brinner, swinner
Slygtig snart med wärens wind."

Min kära Sustrus dygder, enfaldeligen
tecknade med blåck och penna.

Nå hwar och en sin hustru prisa, Den bästa hustrun har dock jag; Helt tydligt will jag det bewisa Med några enkla pennedrag.

2. Hon är ej skön som förr Selena,
Men större dygder hon dock har; Ja, utaf dem kan en allena Wißt lyckliggöra hwarje Karl.

3. Att hon är lam wet jag wårdera,
Hon sitter husligt i min sal, När andra Fruar promenera, Och flacka ifrån bal till bal.

4. Dess ögas färg kan ej beskriwas, Ty än det aldrig öppet war; Men bättre Fru kan wäl ej gifwas, Än den som icke synen har.

5. Hon ser ej när jag Lotta smeker,
Så står ej Carins ögonspråk; Jag helt tran-

filt med Polly leker, Ej fruktande swarsju-
kans bråk.

6. Och hon är döf, — hon icke hörer När
flaskan flirrar mot pokaln, Och des presence
mig icke störer, Att dra min Bira uti saln.

7. Och hon är stum; — Åck många wän-
ner Wißt afundas min sälla lott, Ty ibland alla
dem jag känner En mållös hustru ingen fått.

8. När deras hustrur ömsint fåra uti en
alt, så hög och gall, Jag undgår hwar spar-
lakans-lära Och ler åt dem så nöjd och säll.

9. Och hon är rik, — på hennes räntor
Jag lefwer uti sus och dus, Består mig wag-
nar och betjenter, Och ett och annat ärligt rus,

10. Hon lungsot har; — Man profete-
rat, Att snart hon hwilan njuta får; — Att
mig hon allt har re'n donerat, — Och tiden
läker sorgens sår.

11. Wid des begrafning vill jag dricka,
Med fänsloswall, den ädlas skål, Och åfta
se'n en glättig Glicka, Och stråfwa lugn mot
lifwets mål.

